

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.124 van 4 juni 1998
in de zaak A. 40.156/VII-8704.**

In zake : Marcel VAN DE SOMPELE,
wonende te ASSE,
Hoogpoort 7

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van BRABANT

tussenkommende partij :

Patrick DALLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Gallaitstraat 62

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel VAN DE SOMPELE op 19 januari 1989 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 29 september 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse houdende het verlenen aan Patrick DALLE van een exploitatievergunning voor het fokken en slachten van eenden te Asse, Hoogpoort, en de ertegen ingestelde beroepen, zonder voorwerp worden verklaard;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 20 augustus 1989;

Gelet op de beschikking van 23 augustus 1989 die de tussenkomst van Patrick DALLE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. JACOBS;

Gelet op de beschikking van 27 maart 1990 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 29 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS,

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. SEVENS die, loco Advocaat N. VANDEBROEK verschijnt voor verzoeker, van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat K. VAN ALSENOY verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 20 maart 1986 dient Patrick DALLE, tussenkomende partij, een aanvraag in tot het verkrijgen van een exploitatievergunning voor een inrichting voor het fokken en slachten van eenden op bovenvermeld perceel.

Hij vermeldt 100 eenden per week als productiecijfer.

1.2. Het college van burgemeester en schepenen van Asse verleent op 16 februari 1987 de gevraagde vergunning voor een termijn van 15 jaar.

1.3. Tegen dit besluit worden diverse beroepen ingesteld.

1.4. Het bestreden besluit verklaart zowel het beroepen besluit als de ertegen ingestelde beroepen zonder voorwerp, op grond van volgende motivering :

"Gelet op het verslag van het Bestuur voor Leefmilieu, dd. 15 april 1988, nr. VA/1137, dat luidt :

'Wat de slachterij betreft, kan opgemerkt worden dat gelet op de geringe capaciteit, zijnde 100 dieren per week, deze niet is ingedeeld in de lijst der als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk gerangschikte inrichtingen overeenkomstig rubriek nr. 9 b uit lijst B van Titel I, Hoofdstuk II van het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming, waaruit blijkt dat een pluimveeslachterij slechts ingedeeld wordt bij een dagelijkse slachtcapaciteit van 50 stuks en meer.

De eendefokkerij is gesitueerd deels in het agrarisch gebied, deels in het natuurgebied.

Aan de overzijde van de straat ligt een geïsoleerd landelijk woongebied.

Art. 11 van het K.B. dd. 28-12-'72 betreffende de gewestplannen zegt dat inrichtingen voor intensieve veeteelt slechts mogen opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied en op ten minste 100 m van een uitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft.

Gelet op de afwezigheid van een volwaardig woongebied en een woonuitbreidingsgebied binnen de genoemde afstanden, en het feit dat het landelijk

woongebied, zoals blijkt uit voornoemd art. 11 van de afstandsregel is uitgesloten, is naar mijn mening rubriek nr. 3 c) uit lijst B van de hinderlijke inrichtingen van toepassing.

Moest verder het landelijk woongebied bij de interpretatie van de afstandsregel toch tot de woongebieden gerekend worden, zou gelet op rubriek 3 b) van lijst B van de ingedeelde inrichtingen er een contradictio in terminis ontstaan, omdat een inrichting gelegen in het landelijk woongebied er niet tezelfdertijd 300 m kan van verwijderd zijn. Derhalve is het duidelijk dat de wetgever in het kader van de wet op hinderlijke inrichtingen wel degelijk een onderscheid maakt tussen landelijk woongebied en volwaardig woongebied. Hieruit volgt dat een inrichting voor het vetmesten van gevogelte onder deze omstandigheden slechts ingedeeld is vanaf 5000 dieren. Gelet op de capaciteit van onderhavige inrichting, zijnde 2500 eenden is deze derhalve niet ingedeeld en is de oorspronkelijke aanvraag en de vergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Asse en in meer, het ingestelde beroep zonder voorwerp te beschouwen."

2. Ontvankelijkheid

2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst stelt dat het verzoekschrift "op eerste zicht klaarblijkelijk laattijdig" werd neergelegd;

2.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat de bestreden beslissing pas aan verzoeker werd ter kennis gebracht met een op 22 november 1988 ter post aangetekend schrijven; dat het beroep derhalve tijdig werd ingediend; dat de exceptie moet worden verworpen;

3. Ten gronde

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert :

"Overwegende dat bij de beslissing van de tegenpartij rubriek 3 van lijst B van het ARAB verkeerd werd geïnterpreteerd;

dat immers geen rekening werd gehouden met de beperkende clausule voor wat de vestigingsplaatsen betreft, namelijk 'gevestigd naargelang de ontwerp-gewestplannen' m.a.w. 'in overeenstemming met het K.B. van 28/12/1972 betreffende de gewestplannen'; dat zonder deze clausule de rubrieken 3b, 3c en 3d potsierlijk in tegenspraak zijn met de artikelen 12, 13 en 14 van het K.B. van 28/12/1972; dat zelfs de genoemde artikelen van dit K.B. geen zin meer hebben, wanneer zonder meer de mogelijkheid is voorzien om bijvoorbeeld in bosgebied ('bestemd voor bosbedrijf') of in groengebied ('bescherming van het natuurlijk milieu') zonder vergunning tot 500, ja zelfs tot 5000 eenden te fokken en vet te mesten, of mits vergunning 2de klasse tot 20.000 stuks en mits vergunning 1ste klasse zelfs meer dan 20.000 stuks; dat bijgevolg in casu het natuurgebied (=groengebied) ongetwijfeld thuishoort in rubriek 3a (maximum 30 stuks)";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de bovenvermelde motivering herneemt en bovendien stelt :

"Aangezien al de middelen van de eiser in feite op hetzelfde neerkomen, zijn zij niet in acht te nemen. Het feit dat de inrichting niet onder de toepassing valt van het Algemeen Reglement voor Arbeidsbescherming betekent niet dat de eventuele gebouwen niet het voorwerp dienen uit te maken van een bouwvergunning in toepassing van de wetgeving op de stedenbouw of dat het lozen van afvalwater niet onderworpen blijft aan de vergunning vereist door de wetgeving terzake."

Overwegende dat de memorie van wederantwoord niets wezenlijks toevoegt aan verzoekers argumentatie;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst verwijst naar de gunstige adviezen "van alle betrokken instanties";

Overwegende dat de laatste memorie van verzoeker evenmin iets wezenlijks toevoegt aan zijn argumentatie opgenomen in zijn verzoekschrift;

3.1.2. Overwegende dat het middel niet gegrond is om volgende redenen :

3.1.2.1. Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit luidde rubriek "3 - Gevogelte", in hoofdstuk II, B, van titel I van het ARAB, als volgt :

"Gevogelte, duiventillen uitgezonderd met geringde duiven voor wedstrijddoeleinden - Inrichtingen bestemd voor het fokken of het vetmesten van gevogelte en voor de produktie van eieren, gevestigd, naargelang de ontwerp-gewestplannen eventueel aangevuld door gemeentelijke plannen :

a) in de woongebieden en in de andere gebieden behalve deze voorzien onder b, c en d, en die meer dan 30 stuks hebben	2 slechte reuk, afvoer van rottende en voor rotting vatbare faecale stoffen; gevaar voor de ontsnapping van dieren; voortwoekeren van insecten; opstapeling van voor verrotting vatbare afval; lawaai van dieren
---	--

b) in de woongebieden met een landelijk karakter en in de agrarische gebieden, bosgebieden en groengebieden op minder dan 100 m van een woonuitbreidingsgebied of op minder dan 300 m van een woongebied, in de parkgebieden en in de bufferzones, of op minder dan 500 m van een drinkwaterwinning, en die meer dan 500 stuks hebben	2 idem
---	--------

c) in de agrarische gebieden, bosgebieden en groengebieden (met uitzondering van de gevallen voorzien in b en in de landelijke gebieden, bij afwezigheid van afbakening op de plannen van de agrarische gebieden :	2 idem
--	--------

op minder dan 50 m van
een vóór de nieuwe
inrichting bestaande
woning, met meer dan
5000 dieren, en voor
zover deze inrichtin-
gen zijn opgericht na
het van kracht worden
van onderhavig besluit

d) in alle zones met
meer dan 20 000 stuks.

1 idem
verontreiniging van het
grond- en oppervlakte-
water";

3.1.2.2. Er wordt niet betwist dat het betrokken
perceel volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse
deels in agrarisch gebied, deels in natuurgebied, is
gelegen.

Natuurgebieden zijn, luidens artikel 13 van
het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende
de inrichting en de toepassing van de ontwerp-
gewestplannen en gewestplannen, een soort
"groengebieden".

Er wordt ook niet betwist dat aan de
overzijde van de betrokken straat een woongebied met
landelijk karakter ligt.

Het blijkt niet uit de gegevens van de zaak,
noch wordt door één der partijen aangevoerd, dat binnen
300 meter een ander woongebied dan één met landelijk
karakter is gelegen.

3.1.2.3. Een reglementaire tekst moet gelezen worden
in een interpretatie die hem een zinvolle betekenis
geeft.

Dit heeft voor gevolg dat de term "een
woongebied" in littera b van bovenvermelde ARAB-bepaling

moet begrepen worden als een ander woongebied dan één met landelijk karakter, een "gewoon" woongebied dus.

Het zou immers zinloos zijn een bepaling te voorzien voor woongebieden met een landelijk karakter die gelegen zijn op minder dan 300 meter van zichzelf.

3.1.2.4. Het bestreden besluit gaat er blijkbaar van uit dat de inrichting gelegen is op minder dan 50 meter van een bestaande woning.

Verzoeker betwist dit gegeven niet, en zou daar trouwens geen belang bij hebben vermits alsdan een voor hem nog ongunstiger categorie zou toepasselijk zijn, nl. littera d van de rubriek.

Gelet op het bovenstaande, dient dan ook besloten te worden dat op de inrichting in kwestie littera c van de rubriek toepasselijk is en dat deze derhalve slechts vergunningplichtig zou zijn, vanaf een capaciteit van 5.000 dieren.

De verzoekende partij betwist niet dat deze capaciteit niet wordt bereikt.

3.1.2.5. De zinsnede "gevestigd, naargelang de ontwerp-gewestplannen eventueel aangevuld door gemeentelijke plannen", in het opschrift van rubriek 3, heeft niet de betekenis die de verzoekende partij eraan geeft.

Daarmee wordt klaarblijkelijk louter gerefereerd aan de bestemmingen vastgesteld door de toenmalige ontwerp-gewestplannen en de eventuele gemeentelijke plannen.

De betrokken regeling beoogt enkel vast te leggen welke inrichtingen vergunningplichtig zijn wat de exploitatie betreft en is als dusdanig niet in tegenstrijd met het koninklijk besluit van 28 december 1972 en de gewestplannen, die bepalen waartoe de bodem bestemd is. Eens een inrichting vergunningplichtig, moet de gewestplanbestemming immers geëerbiedigd worden.

De verwijzing in het bestreden besluit naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 is dan ook nutteloos.

Wel wijst de verwerende partij er in haar memorie van antwoord terecht op dat de bouwwerken die met de inrichting gepaard gaan, ook al is de exploitatie niet vergunningplichtig, aan de gewestplanbestemming moeten getoetst worden en desgevallend niet kunnen vergund worden in zoverre ze de gewestplanbestemming schenden.

3.1.2.6. Ondanks een deels niet pertinente motivering, komt het bestreden besluit dus tot de terechte conclusie dat de betrokken inrichting niet ARAB-vergunningplichtig is;

3.2. Overwegende dat om dezelfde redenen het bestreden besluit ook geen schending kan uitmaken van artikel 6, 1.2.2, noch van artikel 13, en evenmin van artikel 15, 4.6.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972, zodat het tweede, derde, en vierde middel eveneens ongegrond zijn;

3.3. Overwegende dat in het vijfde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 19 van het ARAB, vermits de eendenkwekerij niet voldoet aan de uitbatingsvoorwaarden opgelegd door het bestreden besluit;

Overwegende dat het middel niet dienstig is, alleen reeds omdat hoger is gebleken dat de inrichting niet vergunningplichtig is;

3.4. Overwegende dat ook de voor het eerst in de memorie van wederantwoord, na inzage van het administratief dossier, opgeworpen middelen die voorhouden dat "het verlenen van de vergunning door het college van burgemeester en schepenen is gebeurd met schending van een aantal op straf van nietigheid voorgeschreven vormvereisten", niet dienstig zijn, omdat de inrichting niet vergunningplichtig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier juni 1900 achtennegentig, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.